

VƯỢT KHỎI SỰ SỢ HÃI BỞI ĐỨC TIN!

Kinh thánh: Các quan xét 7:1-14

“1 Qua ngày sau, Giê-ru-ba-anh, tức là Ghê-đê-ôn, và cả dân sự đồng theo người đều dậy sớm, đi đến đóng trại gần bên suối Ha-rôt. Dinh của Ma-đi-an ở phía bắc về lối nông Mô-rê, trong trũng. 2 Đức Giê-hô-va phán cùng Ghê-đê-ôn rằng: Đạo binh đi theo ngươi lấy làm đông quá, ta chẳng phó dân Ma-đi-an vào tay nó đâu, e Y-sơ-ra-ên đối cùng ta tự khoe mà rằng: Tay tôi đã cứu tôi. 3 Vậy bây giờ, hãy truyền lệnh này cho bá tánh nghe: Ai là người sợ hãi run rẩy, khá trở về khỏi núi Ga-la-át! Hai vạn hai ngàn người bèn trở về, còn một vạn người ở lại. 4 Đức Giê-hô-va phán cùng Ghê-đê-ôn rằng: Dân hãy còn đông quá, phải biểu chúng xuống nơi mé nước, rồi ta sẽ vì ngươi thử chúng nó tại đó. Hễ kẻ nào ta phán với ngươi rằng: "Nó khá đi với ngươi," thì nó sẽ đi theo ngươi; còn kẻ nào ta phán cùng ngươi rằng: "Nó chớ đi với ngươi," thì kẻ đó không đi. 5 Vậy, người biểu dân sự xuống mé nước; rồi Đức Giê-hô-va phán cùng Ghê-đê-ôn rằng: Phàm kẻ nào dùng lưỡi liếm nước như chó, và kẻ nào quì gối cúi xuống mà uống, thì ngươi phải để riêng ra. 6 Số người bụm nước trong tay rồi kê miệng liếm là ba trăm, còn lại bao nhiêu đều quì gối cúi xuống mà uống. 7 Bấy giờ, Đức Giê-hô-va bèn phán cùng Ghê-đê-ôn rằng: Ta sẽ dùng ba trăm người đã liếm nước đó mà giải cứu các ngươi, và ta sẽ phó dân Ma-đi-an vào tay ngươi. Còn dân sự khác, ai nấy đều phải trở về nhà mình! 8 Ghê-đê-ôn cho cả người Y-sơ-ra-ên, ai trở về trại nấy, nhưng giữ lại ba trăm người kia; chúng lấy lương thực và cây kèn trong tay. Vả, dinh Ma-đi-an ở thân dưới người, tại trong trũng. 9 Xảy trong đêm đó, Đức Giê-hô-va phán cùng Ghê-đê-ôn rằng: Hãy chỗi dậy, đi xuống hãm dinh Ma-đi-an, vì ta đã phó nó vào tay ngươi. 10 Còn nếu ngươi sợ hãm nó, thì hãy đi xuống đó với Phu-ra, đầy tớ ngươi. 11 Người sẽ nghe điều chúng nó nói, rồi ngươi sẽ cảm biết rằng mình có sức mạnh mà hãm dinh chúng nó. Vậy, Ghê-đê-ôn đi xuống cùng Phu-ra, đầy tớ mình, đến gần nơi lính canh ở đầu dinh. 12 Vả, dân Ma-đi-an, dân A-ma-léc, và hết thầy người phương Đông bủa ra trong trũng đông như cỏ cào, còn lạc đà của chúng nó thì vô số, khác nào cát nơi bờ biển. 13 Trong lúc Ghê-đê-ôn đến, có một người thuật điềm chiêm bao cho bạn mình nghe, rằng: Này, tôi có một điềm chiêm bao, thấy một cái bánh nhỏ bằng bột lúa mạch lăn vào trại quân Ma-đi-an: nó lăn đến một trại, đụng làm cho trại ngã, lật ngược trên lộn dưới, nên trại bị đánh đổ. 14 Bọn người đáp rằng: Đó nào khác hơn là gươm của Ghê-đê-ôn, con trai Giô-ách, người Y-sơ-ra-ên. Đức Chúa Trời đã phó Ma-đi-an và cả trại quân vào tay người.”

Gợi ý bài học: Sau nhiều lần xin dấu hiệu, cuối cùng Ghê-đê-ôn đã xác tín để bước vào cuộc chiến. Đáp lại tiếng kèn của ông, khoảng ba mươi hai nghìn người Y-sơ-ra-ên tập hợp để chống lại liên quân Ma-đi-an. Trong hoàn cảnh ấy, Ghê-đê-ôn có thể nghĩ rằng mình cần thêm quân lính. Nhưng Đức Chúa Trời lại phán một điều hoàn toàn trái với suy nghĩ thông thường: “Đạo binh đi theo ngươi lấy làm đông quá” Xét theo tương quan lực lượng, quân đội Y-sơ-ra-ên hoàn toàn không đông. Nhưng điều Đức Chúa Trời quan tâm không chỉ là chiến thắng quân sự. Ngài còn quan tâm dân Y-sơ-ra-ên sẽ hiểu

chiến thắng ấy như thế nào. Chúa phán: “Ta chẳng phó dân Ma-đi-an vào tay nó đâu, e Y-sơ-ra-ên đối cùng ta tự khoe mà rằng: Tay tôi đã cứu tôi” Nếu Y-sơ-ra-ên chiến thắng bằng một lực lượng đông đảo, họ có thể cho rằng chính sức mạnh, chiến thuật và lòng dũng cảm của mình đã đem lại chiến thắng. Họ sẽ nhận lấy vinh quang vốn thuộc về Đức Chúa Trời. Vì vậy, Chúa chủ động làm cho lực lượng của Ghê-đê-ôn trở nên ít hơn. Ngài muốn loại bỏ mọi cơ sở để con người tự hào và cho họ nhận biết rằng sự giải cứu chỉ đến từ Ngài. Con người thường cầu xin Chúa làm cho mình có nhiều hơn: thêm nguồn lực, thêm tiền bạc, thêm người hỗ trợ, thêm khả năng và thêm cơ hội. Nhưng đôi khi Chúa lại làm điều ngược lại. Ngài cho phép những điều chúng ta dựa vào bị giảm bớt để chúng ta học cách hoàn toàn nương cậy nơi Ngài.

Theo mạng lệnh của Chúa, Ghê-đê-ôn thông báo rằng ai sợ hãi có thể trở về nhà. Ngay lập tức, hai mươi hai nghìn người rời khỏi đội quân, chỉ còn lại mười nghìn người. Nhưng Đức Chúa Trời vẫn phán: “Dân hãy còn đông quá.” Chúa bảo Ghê-đê-ôn đưa họ xuống mé nước để thử nghiệm. Sau đó, Ngài chỉ giữ lại ba trăm người đã dùng tay đưa nước lên miệng uống, còn những người khác đều được cho trở về. Trong một thời gian rất ngắn, đội quân của Ghê-đê-ôn giảm từ ba mươi hai nghìn xuống chỉ còn ba trăm người. Theo cách nhìn của con người, đây là một sự suy giảm đáng sợ. Nhưng trong chương trình của Đức Chúa Trời, đây lại là sự chuẩn bị cần thiết cho chiến thắng.

Chúng ta thường gọi họ là “ba trăm dũng sĩ của Ghê-đê-ôn” và hình dung đây là một đội quân đặc nhiệm gồm những chiến binh xuất sắc nhất. Tuy nhiên, Kinh Thánh không nhấn mạnh rằng họ được lựa chọn vì có tài năng quân sự vượt trội. Trọng tâm của câu chuyện không nằm ở phẩm chất đặc biệt của ba trăm người, nhưng ở mục đích của Đức Chúa Trời: khiến Y-sơ-ra-ên không thể khoe mình. **Ba trăm người không phải là bí quyết đem lại chiến thắng. Chính Đức Chúa Trời mới là Đấng giải cứu.**

Ghê-đê-ôn làm theo lời Chúa. Ông giữ lại ba trăm người, thu lương thực và kèn của những người trở về rồi chuẩn bị bước vào trận chiến. Bề ngoài, Ghê-đê-ôn đang vâng lời. Nhưng Đức Chúa Trời biết rằng sâu bên trong, ông vẫn còn sợ hãi. Ba mươi hai nghìn người vốn đã quá ít, giờ đây chỉ còn ba trăm người để đối diện với một đạo quân khổng lồ. Trong đêm ấy, Chúa phán với Ghê-đê-ôn: “Hãy chỗi dậy, đi xuống hãm dinh Ma-đi-an, vì ta đã phó nó vào tay ngươi. 10 Còn nếu ngươi sợ hãm nó, thì hãy đi xuống đó với Phu-ra, đầy tớ ngươi.” Điều đáng chú ý là Chúa không quở trách Ghê-đê-ôn vì ông sợ. Ngài biết rõ nỗi sợ của ông và mở cho ông một con đường để đức tin được củng cố. Chúa cho phép ông đem theo Phu-ra và lặng lẽ đi xuống trại quân Ma-đi-an để nghe điều quân địch đang nói. Đây là một hình ảnh đầy an ủi. **Đức Chúa Trời không chỉ ban mệnh lệnh rồi bỏ mặc Ghê-đê-ôn đối diện với nỗi sợ một mình.** Ngài quan tâm đến sự yếu đuối của ông và đích thân chuẩn bị sự xác nhận mà ông đang cần.

Khi Ghê-đê-ôn và Phu-ra đến gần trại quân địch, họ nhìn thấy một lực lượng áp đảo. Quân Ma-đi-an, A-ma-léc và các dân phương Đông đông như châu chấu; lạc đà của họ nhiều như cát bên bờ biển. Đúng lúc ấy, Ghê-đê-ôn nghe một người lính kể lại giấc mơ của mình: “Này, tôi có một điềm chiêm bao, thấy một cái bánh nhỏ bằng bột lúa mạch lăn vào trại quân Ma-đi-an: nó lăn đến một trại, đung làm cho trại ngã, lật ngược trên lộn dưới, nên trại bị đánh đổ.” Người bạn của anh ta lập tức giải thích: “Đó nào khác

hơn là gươm của Ghê-đê-ôn, con trai Giô-ách, người Y-sơ-ra-ên. Đức Chúa Trời đã phó Ma-đi-an và cả trại quân vào tay người.” Lúa mạch là loại lương thực bình dân, thường gắn với người nghèo. Một ổ bánh lúa mạch nhỏ bé dường như hoàn toàn không thể đánh đổ một trại quân. Nhưng chính hình ảnh yếu đuối và tầm thường ấy lại trở thành dấu hiệu về chiến thắng của Ghê-đê-ôn. Ghê-đê-ôn có thể cảm thấy mình chẳng khác gì ổ bánh lúa mạch: nhỏ bé, yếu đuối và không đáng kể trước quân đội Ma-đi-an. Nhưng điều ông chưa nhìn thấy là Đức Chúa Trời đã gieo sự sợ hãi vào lòng quân địch. Trước khi Ghê-đê-ôn bước vào trận chiến, Chúa đã đi trước và chuẩn bị chiến thắng. Ông xuống trại quân trong sợ hãi, nhưng lại nghe chính kẻ thù tuyên bố rằng Đức Chúa Trời đã phó họ vào tay mình. Ghê-đê-ôn đã từng nhìn thấy lửa từ tảng đá thiêu hóa lễ vật. Ông cũng đã nhận được hai dấu hiệu qua bộ lông chiên. Thần của Đức Giê-hô-va đã mặc lấy ông, và hàng nghìn người đã đáp lại tiếng kèn của ông. Thế nhưng khi quân số giảm xuống còn ba trăm và đạo quân Ma-đi-an hiện ra trước mắt, Ghê-đê-ôn vẫn sợ hãi. Đó cũng là hình ảnh chân thật của chúng ta. Sau một lần nhận được ân điển hoặc trải nghiệm sự đáp lời của Chúa, chúng ta thường nghĩ mình sẽ không bao giờ dao động nữa. Nhưng khi một khó khăn lớn hơn xuất hiện, nỗi sợ lại trở về. Chúng ta có thể từng kinh nghiệm sự thành tín của Chúa nhưng vẫn lo lắng về tương lai. Chúng ta có thể vừa được khích lệ trong giờ cầu nguyện nhưng lại chùn bước khi nhìn vào thực tế. Điều đó không có nghĩa là mọi kinh nghiệm trước đây đều vô ích hoặc chúng ta hoàn toàn không có đức tin. Nó cho thấy đức tin của chúng ta vẫn đang trong quá trình được rèn luyện. **Đức tin không phải là trạng thái hoàn hảo, trong đó con người không bao giờ sợ hãi hay dao động. Đó là hành trình chúng ta nhiều lần nhận ra sự yếu đuối của mình nhưng cũng nhiều lần kinh nghiệm Đức Chúa Trời không từ bỏ mình.**

Có những lúc Chúa cho phép những điều chúng ta đang nương dựa bị giảm bớt. Nguồn lực không còn dồi dào, người đồng hành trở nên ít hơn, kế hoạch không tiến triển như mong đợi và khả năng của chúng ta dường như không đủ cho trách nhiệm phía trước. Trong những lúc ấy, chúng ta rất dễ nghĩ rằng Chúa đang làm mình yếu đi. Nhưng có thể Ngài đang dạy chúng ta phân biệt giữa phương tiện và nguồn sức mạnh thật sự. **Con người, tiền bạc và khả năng đều có thể là phương tiện Chúa sử dụng, nhưng không điều gì trong số đó là Đấng giải cứu.** Nếu hôm nay bạn đang đứng trước một thực tế khiến mình choáng ngợp, đừng xấu hổ vì bản thân vẫn còn sợ hãi. Hãy thành thật thưa với Chúa về nỗi sợ ấy. Đấng hiểu Ghê-đê-ôn cũng hiểu rõ sự yếu đuối của chúng ta. Chúa không đòi hỏi chúng ta phải lập tức trở thành những anh hùng hoàn hảo và không bao giờ dao động. Ngài kêu gọi chúng ta tiếp tục lắng nghe, vâng lời và bước đi với Ngài ngay trong sự yếu đuối.

Câu hỏi áp dụng bài học:

1. Khi nguồn lực bị thu hẹp và hoàn cảnh trở nên khó khăn, tôi có dễ sợ hãi, nản lòng hoặc nghi ngờ giá trị của mình không?
2. Hôm nay, tôi có thể làm gì để khích lệ và đồng hành với một người đang sợ hãi?
3. Tôi đang thật sự nương cậy quyền năng của Chúa hay vẫn đặt sự an toàn nơi tiền bạc, năng lực và sự hỗ trợ của con người?